

deSingel

wo 19 mrt 2014

Blauwe Zaal Grote podia

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers

Le Concert Olympique © foto Sophie Rata

inleiding Christine Dysers | 19.15 uur | Muziekstudio
begin 20 uur | pauze omstreeks 20.50 uur | einde omstreeks 21.55 uur

ken uw klassiekers 2013-2014

Camerata Bern olv. Antje Weithaas
wo 25 sep 2013

B'Rock olv. Bejun Mehta
vr 11 okt 2013

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
do 14 nov 2013

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
wo 19 mrt 2014

teksten programmaboekje **Christine Dysers**
coördinatie programmaboekje **deSingel, Eveline Heylen**

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers

Lenneke Ruiten sopraan
François-Frédéric Guy piano

Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791)

Ouverture 'La clemenza di Tito', KV621	5'
Symfonie nr 38 in D, KV504 'Praagse'	29'
Adagio - Allegro	
Andante	
Finale: Presto	

Ludwig van Beethoven (1770-1827)

Concerteria 'Ah! Perfido - Per pietà', opus 65	13'
--	-----

pauze

Wolfgang Amadeus Mozart

Concerteria 'Ch'io mi scordi di te', KV505	10'
--	-----

Ludwig van Beethoven

Pianoconcerto nr 2 in Bes, opus 19	30'
Allegro con brio	
Adagio	
Rondo (Molto allegro)	

Gelieve uw GSM uit te schakelen.

De inleidingen kan u achteraf beluisteren via www.desingel.be
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.

Op www.desingel.be kan u uw visie, opinie, commentaar, appreciatie, ...
betreffende het programma van deSingel met andere toeschouwers delen.
Selecteer hiervoor voorstelling | concert | tentoonstelling van uw keuze.
Neemt u deel aan dit forum, dan maakt u meteen kans om tickets
te winnen.

Bij elk concert worden cd's te koop aangeboden door 't KLAverVIER,
Kasteeldreef 6 | Schilde | +32 (0)3 384 29 70 | www.tklavervier.be

Grand café deSingel open alle dagen 9 > 24 uur
informatie en reserveren: +32 (0)3 237 71 00 | www.grandcafedesingel.be
drankjes | hapjes | snacks | uitgebreid tafelen

Klassiekers uit Praag

Toen in 1689 een hevige brand door de straten van Praag woedde, bleek dit verbazend genoeg een geluk bij een ongeluk te zijn. Als gevolg van de Slag om Praag (1648), het Tsjechische sluitstuk van de Dertigjarige Oorlog tussen protestanten en katholieken (1618-1648), had de stad enkele decennia eerder grote verliezen geleden. Naast het feit dat grote delen van de stad waren verwoest, hadden ook vele onschuldige burgers het leven gelaten, waardoor de heropbouw traag verliep. De periode na de oorlog bracht echter de traditionele babyboom met zich mee en de schade die de brand in 1689 aanrichtte zorgde voor een immense werkgelegenheid voor deze naoorlogse generatie. De hele stad werd razendsnel heropgebouwd in de typisch Praagse barokstijl en de economie floreerde. Omstreeks het einde van de 17de eeuw was de stad reeds getransformeerd van een ruïne naar een bloeiende en moderne handelsstad. Deze economische welvaart zorgde er voor dat Praag tegen het einde van de 18de eeuw op gelijke hoogte stond met het aristocratische Wenen wat betreft kunst en cultuur. Het is dan ook weinig verrassend dat verschillende beloftevolle kunstenaars, zoals onder meer Wolfgang Amadeus Mozart (1756-1791) en Ludwig van Beethoven (1770-1827) in Praag hun geluk beproefden.

De toen dertigjarige Mozart had de voorbije drie jaar geen enkele symfonie meer geschreven wanneer hij eind 1786 aan de schetsen begon voor zijn Achtendertigste Symfonie. Deze compositie zou worden uitgevoerd tijdens zijn bezoek aan Praag begin 1787 en zou daardoor later de bijnaam 'Praagse' verwerven. Hoewel Mozart de stad nog niet eerder had bezocht, was het Praagse concertpubliek de componist uitzonderlijk goed gezind. Zijn nieuwe opera 'Le nozze di Figaro' (1786) werd er erg positief onthaald, in scherpe tegenstelling tot de hevige kritieken die de Weense recensenten op de opera hadden. Bovendien ontving Mozart tijdens zijn verblijf in Praag ook een opdracht tot het schrijven van zijn volgende opera, 'Don Giovanni' (1787), die in het lokale operahuis in première zou gaan. Verschillende passages van de 'Praagse Symfonie' lijken volgens sommige auteurs dan ook verdacht veel op de schetsen van wat later een wereldberoemde opera zou worden.

Sinds zijn vorige symfonie, de zogenaamde 'Linz Symfonie' (1783), had Mozart zichzelf heruitgevonden als componist. De jaren 1783-1786 waren jaren van experiment, waarin hij onder meer een nieuwe

Wolfgang Amadeus Mozart. Schilderij van Johann Nepomuk Della Croce, ca. 1780

identiteit gaf aan het genre van het pianoconcerto en voor zijn opera's een samenwerking begon met librettist Lorenzo da Ponte. Ook wat betreft het genre van de symfonie had Mozart zijn huiswerk gemaakt. Drie jaar lang had hij zich afgevraagd op welke manier hij deze amusementsmuziek kon verheffen tot een hogere betekenisvorm. Het resultaat van zijn overpeinzingen werden muzikaal vormgegeven in de 'Praagse Symfonie'. In elke maat van dit grootse orkestrale werk hoor je Mozart de grenzen van het symfonische genre aftasten, terwijl hij het absolute maximum aan mogelijkheden uit de orkestklank probeert te halen.

Merkwaardig genoeg bestaat deze symfonie niet uit de typische vier, maar uit slechts drie bewegingen. De compositie opent met een donkere en majestueuze langzame inleiding, die qua klankbeeld sterk doet denken aan de ouverture van 'Don Giovanni'. Na een moment van volledige stilstand evolueert de eerste beweging naar een allegro, waarin Mozart pas echt zijn nieuwe idealen wat betreft symfonische muziek demonstreert. Het allegro wordt niet alleen gekenmerkt door zijn bombastische afmetingen (het is de langste symfonische beweging die in de ganse 18de eeuw werd geschreven), maar ook door zijn enorme contrapuntische complexiteit. Het eerste thema is opgebouwd uit een verzameling van korte motieven, die uit een simpel gesyncopeerd ritme in de violen lijken te groeien. Met deze kleine hoeveelheid aan materiaal genereert Mozart één van zijn meest originele bewegingen, waarin inventie, contrapunt en muzikale ontwikkeling een centrale rol innemen. De tweede beweging, een lyrisch andante, staat in een scherp contrast met dit extreem complexe openingsdeel. Het andante is opgebouwd uit relatief eenvoudige figuren, die desondanks wel een grote diversiteit in expressie toelaten. De korte finale is dan weer een vrolijke en snelle beweging, waarin de energieke thema's overwegend door de fluit worden gespeeld.

Ook de **concertaria 'Ch'io mi scordi di te'** (1786) schreef Mozart tijdens een verblijf in Praag. Een concertaria is in essentie een op zichzelf staande aria, die niet geschreven werd als onderdeel van een opera. Het gaat hierbij echter eerder om een scenische compositie voor zanger(es) en orkest, die specifiek bedoel is om tijdens een concertprogramma te worden uitgevoerd. Mozart was een pionier in het genre, maar ook Ludwig van Beethovens 'Ah! Perfido!' (1796) geldt als één van de kleppers onder de concertaria's. Ondanks eenzelfde thematiek – de klaagzang van een radeloze vrouw – zijn deze twee concertaria's in verschillende opzichten elkaars tegenpolen en daarbij tegelijk kenmerkend voor de compositiestijlen van de volwassen Mozart en de jonge Beethoven.

'Ch'io mi scordi di te' vertelt het verhaal van een recent beëindigde liefdesrelatie, waarin een vrouw afscheid neemt van haar geliefde. In deze concertaria valt naast de kleine tессituur en de eerder ingetogen expressie van de sopraan vooral de technische complexiteit van de pianopartij op. In essentie gaat het om een duet voor piano en sopraan met een orkestrale begeleiding. Die laatste doet dankzij de subtiele dynamische accenten en de perfecte balans tussen solisten en orkest denken aan de typische klank van een Mozart-opera. Diezelfde subtiliteit vinden we bijvoorbeeld ook terug in de **ouverture van 'La clemenza di Tito'** (1791), een opera die Mozart in zijn laatste levensjaar componeerde ter ere van de kroning van Leopold II als keizer van de Bohemen. Volgens de gegevens uit Mozarts eigen muziekcatalogus, voltooide hij deze compositie pas één dag voor de première, die plaatsvond in Praag. Net zoals in al zijn late opera's is ook deze ouverture een compacte weergave van het dramatische verloop van het verhaal. Muzikale ideeën vanuit de ganse opera zijn in deze ouverture geïncorporeerd, zonder dat Mozart gebruik maakt van letterlijke citaten. Het centrale idee van 'La clemenza di Tito', de glorieuze heerschappij van keizer Tito en zijn genade over de samenzweerders die hem wilden vermoorden, wordt in deze ouverture muzikaal voorafgespiegeld door een majestueuze openingspassage, een contrapuntisch complex midden en een stormachtig doch jubelant slot.

De **concertaria 'Ah! Perfido!'** is dan weer een typisch voorbeeld van de stijl van de jonge Beethoven. In scherp contrast met de getemperde emoties van Mozart worden de woede en het verdriet van een radeloze vrouw hier extreem expressief vormgegeven. Inhoudelijk gaat de aria over een jonge vrouw die werd bedrogen door haar geliefde. Hoewel zij de goden in het openingsrecitatief oproept om hem te straffen, transformeert haar woede langzamerhand in eenzaamheid en vraagt ze de goden om haar geliefde te vergeven. Uiteindelijk eindigt de aria in een snelle opeenvolging van contrasterende emoties, waarmee Beethoven de grenzen aftast van de capaciteiten van zowel de sopraan als het orkest.

Oorspronkelijk richtte de jonge Beethoven zich op een carrière als virtuoos pianist. Aan het einde van de 18de eeuw was het gebruikelijk dat een pianist zelf componeerde en improviseerde, om zo het publiek telkens opnieuw te kunnen verrassen met individuele en extreem virtuoze concertprogramma's. Om zijn carrière een duwtje in de rug te geven, vertrok Beethoven begin februari 1796 vanuit Wenen voor een internationale concertreeks. Op het programma stonden concerten in onder meer Dresden, Leipzig en Berlijn. De eerste stad

Ludwig van Beethoven, anoniem olieverfschilderij, ca. 1801

die werd aangedaan was echter Praag, waar de jonge sterpianist, net als Mozart tien jaar eerder, erg genereus werd ontvangen. Buiten het componeren van 'Ah! Perfido!' en het spelen van twee concerten is verdere informatie over Beethovens eerste verblijf in Praag schaars.

In 1798 keerde hij er echter terug, ditmaal om er zijn Tweede Pianoconcerto (1795-1801) uit te voeren. Dit concerto zou later de geschiedenis ingaan als een schoolvoorbeeld van Beethovens vroege stijl. De jonge componist was het hier echter niet volledig mee eens. In een brief naar zijn uitgever in 1801 noemt hij het "niet één van zijn beste werken". Pas in 1802, wanneer Beethoven beseftte dat hij al gauw volledig doof zou worden, legde hij zich als één van de eersten in de muziekgeschiedenis toe op een volwaardige carrière als componist. Het Tweede Pianoconcerto gold in 1798 met andere woorden nog louter als een praktische compositie waarin Beethoven zijn pianistiek talent tentoon kon stellen en gaat daarom nog duidelijk terug op oudere modellen. Doordat Mozart een tiental jaar eerder duidelijk zijn stempel had gedrukt op het genre van het pianoconcerto, is zijn invloed nog sterk aanwezig in deze vroege Beethoven.

De eerste beweging opent net zoals vele concerto's uit deze periode met militair aandoend materiaal. Dit wordt later gecontrasteerd met een lyrisch thema in de strijkers, dat een gevoel van contemplatie met zich meebrengt. Net zoals bij Mozart komt de solist na een uitvoerige orkestrale tuttypassage binnen met nieuw materiaal, waarna hij al gauw overgaat tot virtuoze loopjes. Hoewel de eerste beweging eerder getuigt van een jonge genie die zich meer thuis voelt achter de piano dan als orkestraal componist, bewijzen de twee volgende bewegingen ruimschoots het tegendeel. De tweede beweging is een conventioneel langzame beweging. Hoewel de invloed van Mozart nog duidelijk merkbaar is in de strikt symmetrische opbouw en de overvloedige versieringen in de partij van de solist, zijn ook een aantal typisch Beethoveniaanse kenmerken te bespeuren. Zo blijft de pianopartij uitzonderlijk virtuoos doorheen de ganse beweging en winnen duistere mineurtoonaarden gaandeweg aan belang. Dit staat in scherp contrast met de finale, een levendig en speels rondo met een dansachtig thema dat wordt aangekondigd in de piano. Net voor de laatste weergave van het thema, komt de piano binnen in de verkeerde toonaard, wat een grote discrepantie met het materiaal van het orkest veroorzaakt. Dit soort muzikale grapjes zijn typisch aan het werk van de vroege Beethoven en zouden ook in zijn latere werk blijven doorschemeren.

Ludwig van Beethoven

Concertaria 'Ah! Perfido – Per pietà'

tekst: Pietro Metastasio (1698-1782)

Ah! perfido, spergiuro,
Barbaro traditor, tu parti?
E son questi gl'ultimi tuoi congedi?
Ove s'intese tirannia più crudel?
Va, scellerato! va, pur fuggi da me,
L'ira de' numi non fuggirai.
Se v'è giustizia in ciel, se v'è pietà,
Congiureranno a gara tutti a punirti!
Ombra seguace, presente, ovunque vai,
Vedrò le mie vendette,
Io già le godo immaginando.
I fulmini ti veggo già balenar d'intorno.
Ah no! Fermate, vindici Dei!
Risparmiate quel cor, ferite il mio!
S'ei non è più qual era, son io qual fui,
Per lui vivea, voglio morir per lui!

Per pietà, non dirmi addio!
Di te priva che farò?
Tu lo sai, bell'idol mio!
Io d'affanno morirò.

Ah crudel! Tu vuoi ch'io mora!
Tu non hai pietà di me?
Perchè rendi a chi t'adora
Così barbara mercè?
Dite voi se in tanto affanno
Non son degna di pietà?

Ach! Trouweloze, meinedige,
wrede verrader, je verlaat me?
en is dit je definitieve afscheid?
Waar hoorde men een nog gruwelijker tirannie?
Maak dat je weggomt, schurk! Vlucht toch weg van mij,
maar je zal de toorn van de goden niet ontlopen.
Als er rechtvaardigheid in de wereld is, als er
barmhartigheid bestaat, zullen ze allen om ter
hardst samenzweren om je te straffen!
Als een schaduw die je achtervolgt en altijd
aanwezig, waar je ook gaat, zal ik mijn wraak
zien; ik geniet reeds bij de gedachte;
ik zie reeds de bliksems flitsen rondom jou.
Ach neen! Ach neen! Halt, wrekende goden!
ontzie dit hart, tref het mijne!
Als hij niet meer diegene is die hij was,
zo ben ik wel wie ik was; ik leefde voor hem,
en sterven wil ik voor hem!

Heb meelij, zeg me geen vaarwel,
Wat zal ik doen zonder jou?
Je weet, mijn liefste,
dat ik zal sterven van verdriet.

O gruwelijke! Je wil dat ik sterf!
Heb je dan geen medelijden met mij?
Waarom breng je zo'n wreedaardige dank
aan zij die je zo lief heeft?
Zeg mij, of ik in zoveel lijden,
geen medelijden verdien?
Zegt of een trouw hart
zulke kwelling kan doorstaan?

Wolfgang Amadeus Mozart

Concertaria 'Ch'io mi scordi di te'

tekst: Gianbattista Varesco (1735-1805)

Ch'io mi scordi di te?
Che a lei mi doni puoi consigliarmi?
E puoi voler che in vita...
Ah no. Sarebbe il viver mio di morte
assai peggior.
Venga la morte, intrepida l'attendo.
Ma ch'io possa struggermi ad altra
face, ad altr'oggetto donar gl'affetti
miei, come tentarlo?
Ah! Di dolor morrei.

Non temer, amato bene,
per te sempre il cor sarà.
Più non reggo a tante pene,
l'alma mia mancando va.
Tu sospiri? O duol funesto!
Pensa almen, che istante è questo!
Non mi posso, oh Dio! Spiegar.
Stelle barbare, stele spietate!
Perché mai tanto rigor?
Alme belle, che vedete
le mie pene in tal momento,
dite voi, s'egual tormento
può soffrir un fido cor?

Dat ik je zou vergeten?
Je raadt me aan mij aan haar te geven?
En dan willen dat ik in leven blijf...
Ach neen. Mijn leven zou veel slechter zijn
dan de dood.
Laat de dood komen, ik wacht haar
onverschrokken af. Maar hoe zou ik durven
te verlangen naar een andere hartstocht?
Aan iemand anders mijn liefde schenken?
Ach, ik zou sterven van verdriet.

Vrees niet, mijn geliefde,
mijn hart is eeuwig voor jou.
Ik verdraag deze pijnen niet langer,
mijn ziel verbleekt.
Je smacht? O bittere smart!
Bedenk toch, wat voor een ogenblik dit is!
Ik heb hier, o God, geen woorden voor.
Wreeddaardige sterren, onbarmhartige sterren!
Waarom zijn jullie zo meedogenloos?
Nobele geesten, die mijn lijden ziet
in dit ogenblik,
zegt of een trouw hart
zulke kwelling kan doorstaan?

Le Concert Olympique

In 2010 zag Le Concert Olympique het licht. De naam van het nieuwe orkest verwijst uitdrukkelijk naar Le Concert de la Société Olympique dat tussen 1782 en 1789 de belangrijkste concertorganisatie was in Parijs. Deze vereniging baarde heel wat opzien toen ze in 1785 zes symfonieën bestelde bij Joseph Haydn. Met deze Parijse symfonieën was de geboorte van de moderne klassieke symfonie een feit. Le Concert de la Société Olympique was gevestigd in het Palais-Royal - de bakermat van de progressieve, prerevolutionaire en sociale beweging in Frankrijk. De organisatie zocht een eigen plaats ten aanzien van het verleden en het establishment. Die spirit van vernieuwing, de ruimte voor moderniteit, vormt de basisfilosofie van het orkest: 'het oude' sluit 'het nieuwe' niet uit. Le Concert Olympique wordt geen vastgeroest instituut. Le Concert Olympique is dan ook geen 'vast' (permanent, contractueel) orkest. Enkele keren per jaar komen 40 musici een tijdlang samen om te werken aan een exclusief project. Die exclusiviteit vermijdt routine en garandeert een intensieve beleving en betrokkenheid, zowel bij spelers als bij publiek. De 40 musici werden internationaal gerecruteerd. Er zijn collega's en vrienden bij, die Jan Caeyers leerde kennen tijdens producties in binnen- en buitenland. Er is ook een hele reeks jongere muzikanten, die zorgvuldig werden gescreend en geauditioneerd. Cruciaal is dat iedereen de begeestering deelt van de dirigent: de liefde voor de muziek en de ambitie om op een verantwoorde wijze de Weense Klassiekers te spelen. In de programmering staat Beethoven centraal. Naast de bekende symfonieën en concerto's brengt Le Concert Olympique ook minder bekende en zelden gespeelde composities. Het muziekhistorisch perspectief wordt ingevuld met muziek van onder meer Haydn, Mozart, Schubert en Mendelssohn. Bij sommige producties wordt een partnership gesloten met andere kunst disciplines. Zo werd Beethovens "Egmont" in november 2012 integraal uitgevoerd met een gloednieuwe tekst van de Belgische schrijver Erwin Mortier. Met uitzondering van de trompetten en de pauken, kiest Le Concert Olympique bewust voor een uitvoering op moderne instrumenten, zij het dat de dirigent en de musici de verworvenheden van de historische uitvoeringspraktijk maximaal tot zich hebben genomen. Zij willen komen tot een uitvoeringsstijl die tegelijkertijd historisch gemotiveerd én eigentijds is. Op die manier is de weg vrij voor een nieuwe 'authenticiteit' die tegemoet komt aan de verwachtingen van een nieuwe eeuw. De basisambitie van Le Concert Olympique om tijdloze traditie te koppelen aan eigentijdse beleving, wordt ook visueel vertaald. De musici treden niet op in klassiek ornaat, maar worden gekleed door het prestigieuze Antwerpse modehuis Maison Anna Heylen. Elke muzikant draagt een kledingstuk dat door Anna Heylen werd gepersonaliseerd, met een scherp oog voor zijn of haar persoonlijkheid én functie in het orkest. Le Concert Olympique debuteerde op 12 oktober 2010 in deSingel in Antwerpen, de residentie van het orkest. Tijdens het eerste volledige concertseizoen 2011-2012 trad het uitsluitend op in België. Sinds 2012-2013 gaat Le Concert Olympique ook internationaal met concerten in het Concertgebouw in Amsterdam en De Doelen in Rotterdam. In november 2013 volgde een Oostenrijktoernee met onder meer een concert in het Musikverein in Wenen.

www.leconcertolympique.eu

1ste viool

Friedemann Breuninger
Vladyslava Luchenko
Liesbeth Baelus
Clémence De Forceville,
Dmitri Stambulski
Laetitia Cellura
Jérôme Mathieu
Pieter Jansen
Clara Jaszczyszyn

2de viool

Yorrick Troman
Marit Vliegenthart
Cédric Allard
Noémi Tiercet
Anna Urpina
Pieter Decolvenaer
Sabine Poiesz

altviool

Manuel Hofer
Sarah Grubinger
Stefanie Farrands
Alice Weber
Kerstin Hoelen

cello

Franz Ortner
Steven Caeyers
Johannes Burghoff
Francis Mourey
Mart Caeyers

deSingel tijdljn

wo 19 mrt 2014

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Mozart, Beethoven

do 14 nov 2013

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Beethoven

do 28 mrt 2013

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Haydn, Beethoven, Schubert

do 22 nov 2012

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Beethoven

[...]

wo 13 okt 2010

Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Haydn, Beethoven

contrabas

Wies De Boevé
Dimitar Ivanov
Iurii Gavryliuk

fluit

Anna Saha
Katelijne Franssens

hobo

Luk Nielandt
Dorien Schrooten

klarinet

Vlad Weverbergh
Danny Corstjens

fagot

Audrey-Anne Hetz
Yannick Mariller

hoorn

Emma Van den Ecker
Luc Bergé

trompet

Tom Seynaeve
Jonas Van Hoeydonck

pauken

Koen Wilmaers

Jan Caeyers © foto Sophie Rata

Jan Caeyers

Jan Caeyers is dirigent en musicoloog. Hij leefde, studeerde en werkte vele jaren in Wenen. Van 1993 tot 1997 was hij in die stad ook assistent van Claudio Abbado bij het Gustav Mahler Jugend Orchester. Bij die gelegenheid werkte hij ook nauw samen met Bernard Haitink en Pierre Boulez. Tot 2003 was hij directeur van de Beethoven Academie, een orkest waarmee hij jarenlang 'artiest in residentie' was in de Singel te Antwerpen en waarmee hij concerten gaf in de belangrijkste concertzalen van Europa: het Musikverein te Wenen, het Mozarteum te Salzburg, het Concertgebouw in Amsterdam, het Cité de la Musique in Parijs, het Auditorio Nacional in Madrid, enz. Daarnaast was Jan Caeyers als freelance dirigent actief aan de Opera van Stuttgart en bij orkesten in Berlijn, Parijs, Madrid, Barcelona, Granada, Firenze en Praag en bij de Filharmonie in Vlaanderen. Hij dirigeerde ook Europese topkoren zoals het Arnold Schönberg Chor in Wenen en het Nederlands Kamerkoor. De voorbije jaren werkte hij vooral aan een Beethovenbiografie die in 2009 verscheen bij De Bezige Bij in Amsterdam. Deze Beethovenbiografie werd unaniem geloofd, kent hoge verkoopcijfers en is ondertussen aan een zesde druk toe. Bij C.H. Beck in München verscheen een Duitse vertaling. Jan Caeyers schreef ook een theatermonoloog 'Beethovens onsterfelijke geliefde' die in september 2013 in première ging. Sinds 1 oktober 2010 is Jan Caeyers als professor aan de universiteit te Leuven verantwoordelijk voor de integratie van de muziek in de hogescholen en de stad Leuven. In november 2010 werd hij door Klara en het Muziekcentrum Vlaanderen uitgeroepen tot Muziekpersoonlijkheid van het jaar. In februari 2013 werd hij bekroond met de literatuurprijs van de Provincie Antwerpen.

19 mrt 2014

Le Concert Olympique & F.-F. Guy & L. Ruiten olv. Jan Caeyers
Mozart, Beethoven

[...]

13 okt 2010

Le Concert Olympique & Frank Braley olv. Jan Caeyers
Haydn, Beethoven

7 okt 2003

Beethoven Academie & Pierre-Laurent Aimard olv. Jan Caeyers
Brahms, Chopin

16 feb 2003

[...]

18 jan & 1 feb & 15 feb 1994

Beethoven Academie & Christian Zacharias olv. Jan Caeyers
Integrale pianoconcerti Beethoven

10 mei 1993

Nieuw Belgisch Kamerorkest & Junge Chor Aachen olv. Jan Caeyers
Schubert

[...]

13 jan 1988

Nieuw Belgisch Kamerorkest olv. Jan Caeyers
Verbesselt, Mendelssohn, Schubert

12 jan - 27 apr 1985

Kinderopera Valeriaan olv. Jan Caeyers

François-Frédéric Guy

Sinds zijn debuut met het Orchestre de Paris onder leiding van Wolfgang Sawallisch gevolgd door een opname van het 'Tweede pianoconcerto' van Brahms met Paavo Berglund en de London Philharmonic, is François-Frédéric Guy uitgegroeid tot een van de meest opwindende pianisten van zijn generatie. Hij werkte met gerenommeerde chefs zoals Daniel Harding, Philippe Jordan, Esa-Pekka Salonen en Michael Tilson Thomas en wordt regelmatig uitgenodigd door het Philharmonia Orchestra, evenals door het Orchestre Philharmonique de Radio France. Hij nam deel aan festivals in Luzerne, Warschau, Monte Carlo en Bonn. In 2006 debuteerde hij met de Philharmonia in Londen onder leiding van Esa-Pekka Salonen. Gefascineerd door het hedendaags repertoire, levert hij zijn bijdrage aan de belangrijkste festivals van hedendaagse muziek. In 2012 creëerde hij een dubbelconcerto van Bruno Mantovani en een pianocyclus van Marc Monnet (Festival Musica Strasbourg). Hij speelde recent met het Orchestre Philharmonique de Radio France en Leon Fleisher, het Orchestre du Capitole in Toulouse, het Brabant Orkest, Sinfonia Varsovia, het Orchestre National de Lille, het Orchestre Philharmonique du Luxembourg en het Koninklijk Filharmonisch Orkest van Luik. In november 2011 maakte hij zijn debuut in Moskou in de Spivakov Hall. Sinds 2008 legt François-Frédéric Guy zich specifiek toe op het werk van Beethoven, zowel op podium als op plaat. In de komende maanden kunnen we hem horen met het Warsaw Philharmonic Orchestra en Pablo Gonzalez, het BBC Symphony Orchestra en Fabien Gabel, het Orchestre Philharmonique de Monte-Carlo en Gianluigi Gelmetti, de Tonhalle in Zürich met Philippe Jordan of tijdens een recital in Parijs in het Théâtre des Champs-Élysées, maar ook in Flagey in Brussel en deSingel in Antwerpen. François-Frédéric Guy is Artist in Residence bij l'Arsenal in Metz.
www.ffguy.net

deSingel tijdlijn

wo 19 mrt 2014

F.-F. Guy & L. Ruiten & Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Mozart, Beethoven

vr 8 dec 2006

François-Frédéric Guy & Anne Gastinel
Beethoven

zo 19 feb 2006

François-Frédéric Guy
Bartók Happening

zo 31 okt 1999

François-Frédéric Guy & Spiegel Strijkkwartet
Schumann

za 30 okt 1999

François-Frédéric Guy
Schumann

Lenneke Ruiten

Na haar bejubelde debuut in 2013 bij de Staatsoper Stuttgart als Zerbinetta in 'Ariadne auf Naxos' heeft de carrière van Lenneke Ruiten een grote vlucht genomen. Zij werd direct uitgenodigd als Ophelie in 'Hamlet' (La Monnaie, Brussel) en als Giunia in 'Lucio Silla' (Scala, Milaan) beiden onder Marc Minkowski. Andere toekomstige engagementen zijn Angelica in 'Orlando' (De Nederlandse Opera, Amsterdam) onder René Jacobs, Follie ('Platée'), Sophie ('Rosenkavalier') beiden in de Staatsoper Stuttgart, Polly ('Dreigroscheoper') in het Theater an der Wien, Zerbinetta in 'Glyndebourne' en Minerva ('Il Ritorno d'Ulisse') in het Théâtre des Champs-Élysées onder Emmanuelle Haïm. Toekomstige engagementen in het concertvak zijn de 'Johannes Passion' van Bach met de Musiciens du Louvre onder Marc Minkowski, 'Das Floß der Medusa' van Henze met het Radio Filharmonisch Orkest onder Markus Stenz en de 'Krönungsmesse' op de Salzburger Festspiele met het Mozarteum Orchester onder Manfred Honeck. Lenneke Ruiten debuteerde als Susanna ('Le Nozze di Figaro') in het Prinzregententheater München. Zij werkt met dirigenten als John Eliot Gardiner, Marc Minkowski, Christian Thielemann, Ivan Fischer, Andres Orozco-Estrada, Frans Brüggen, Alessandro de Marchi, Ton Koopman, Ottavio Dantone, Jérémie Rhorer en Martin Haselböck en met orkesten als de Wiener Philharmoniker, The English Baroque Soloists, The Monteverdi Choir, Mozarteum Orchester, Akademie für Alte Musik, ... Zij is regelmatig te gast op festivals als de Salzburger Festspiele, de BBC Proms, Bachfest Leipzig, Prague Spring Festival, Aldeburgh Festival, Lucerne Festival en het Holland Festival. Lenneke heeft een grote passie voor het Lied, zij werkt samen met pianist Thom Janssen en heeft opgetreden in oa. het Concertgebouw in Amsterdam, Wigmore Hall in Londen en de Kaisersaal in Frankfurt. Zij studeerde aan het Koninklijk Conservatorium te Den Haag en de Bayerische Theater Akademie te München bij Maria Rondel en Meinard Kraak. Zij rondde ook een studie fluit af en won vijf prijzen op het Internationaal Vocalisten Concours in 's Hertogenbosch waaronder de eerste prijs, de persprijs en de publieksprijs.
www.lennekeruiten.com

deSingel tijdlijn

wo 19 mrt 2014

Lenneke Ruiten & F.-F. Guy & Le Concert Olympique olv. Jan Caeyers
Mozart, Beethoven

do 31 jan 2013

Lenneke Ruiten & Barokorkest B'Rock
Corelli, Muffet, Telemann, Händel

do 19 apr 2012

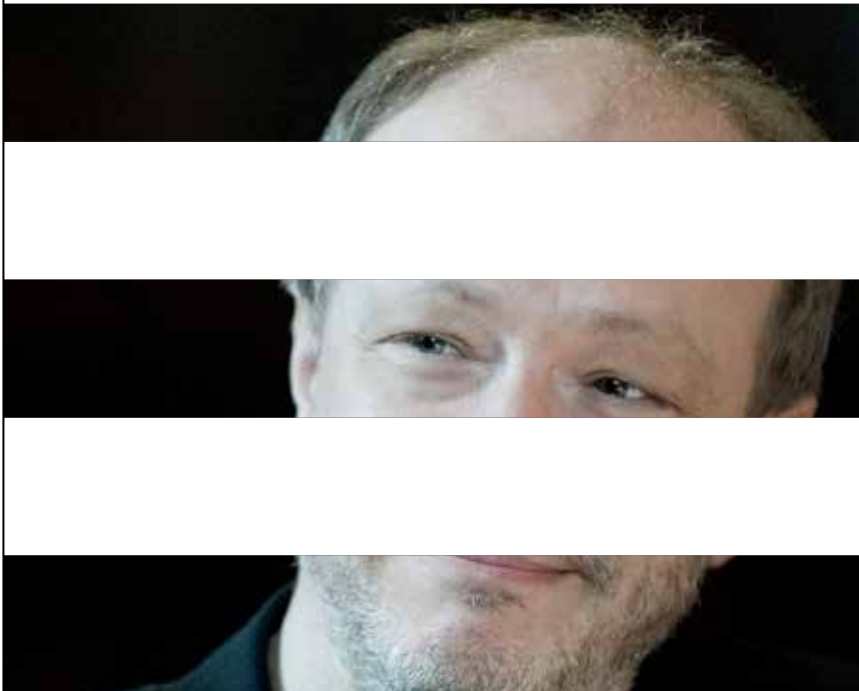
Lenneke Ruiten & Calefax
Abrahamsen, Schlomowitz, Bach, Muhly

binnenkort in deSingel

Marc-André Hamelin piano & Pacifica Quartet

Simin Ganatra, Sigurbjörn Bernhardsson viool
Masumi Per Rostad altviool **Brandon Vamos** cello

M-A Hamelin Passacaglia for Piano Quintet (2002)
A Dvorák Pianokwintet nr 2 in A, opus 81
L Ornstein Piano Quintet (1927)

Marc-André Hamelin © Sim Canetty Clarke

do 27 mrt 2014 | 20 uur | Blauwe zaal
gratis inleiding **Waldo Geuns** | **19.15 uur | Blauwe foyer**
interview **Marc-André Hamelin** | na concert | **Blauwe foyer**
€ 22, 18 (basis) | € 18, 14 (-25/65+) | € 8 (-19 jaar)

deSingel

Internationale Kunstcampus

architectuur

theater

dans

muziek

www.desingel.be

t+32 (0)3 248 28 28

Desguinlei 25

B-2018 Antwerpen

 deSingelArtCity

deSingel is een kunstinstelling van de Vlaamse Gemeenschap en geniet de steun van de Provincie en de Stad Antwerpen.

mediasponsors

